

Iancu Laura

A helyben állás mértana

Előhang, megválaszolt kérdésekkel.

Mi ez? 81 sor a 81 éves korában elhunyt Rózsi néniről.

Ki ő? Tülvilági polgár?!

Mit tett a 81 sor szerzője? Céltalanul lapozott előre-hátra térben és időben, 1985–2006–holnap között.

Misztika ebbéli tette? Mérgezett gondolkodás.

Miféle mérég? A bizalmatlanságé.

Hazug hát? Halálosan.

Női halál? Istenes.

a szívem hajtott de a lábam a lábam nem vitt nem akarta már a lépéseket
jöllakott parancsolattal az úttal a kaputól az ajtóig
százszorszépen kakasürüléken rozsdás szögen járni
de jó volt Istenem de most most legalább '85-be legalább
Nagyboldogasszonyig kell visszaélni a lezárt kaput felnyitni
honn van-e néni Rózsi
lassan jött már akkor is a válasz
melyik vagy jere be akárki voltam magyar szót vittem
ismételte mintha élő napért könyörögne *jere be jere be*
nagy ritkán jártam a Kövek alá néni Rózsi jött hozzánk valamikor
éjszaka legkésőbb virradatkor
általában harangszóra nálunk indult minden napja
elfelejtette a tegnapot jött mintha először és utoljára
tenné meg a kaputól az ajtóig az utat
hogy ember legyenek megint ezt mondta
egyedül a fa sem szeret élni ágai a fájdalomig nyúlnak
lejárta mindennap a szűk kapuig a járatot
kétes utakat nem vágoz s mire a harangozó elfáradt a kötélhúzásban
a kémény kormos füstje már belekapaszkodott a dérbe
és megszólalt a kórus a tyúkók a pulykák és minden
négy lábú jószág zengte a téli alleluját
tovajra gyanakodni nem kellett
néni Rózsi zajtalan volt mint a jó kerekek
beszéde most is két szó de szavai kövek
jere be jere be
mennék én mennék de kapaszkodó kell
a szél lábam alól a földet nem is a földet
a '85-től holnapig befele nőtt életet vállaltószobát időtérképet rostára tette
jaj amikor Isten az utat elgondolta jaj belefoglalt haragjába

tudta vajon rövidnek is nagy büntetés annak aki azt járja
 olyan messze ide az ég
 hozományban sincs belőle kölcsön szoktuk kérni mástól
 Máriától igen **tiéteké is Isten** szokta így-úgy mondani nem szájjal csak szóval
 de a mi hitünk más feleseltük mi adósai vagyunk Istennek étellel halállal
 éhesen kiáltottam akkor most jóllakottan állok itt túlsúllyal felvilágosultan
 szabadon emancipáltan énidővel éénn én
 egy önmagammal én a mindenségben a mindenség bennem egységélményben istennel
 é...é...é...nnn

Istent csak hátulról lehet látni mondta Luther Márton
 amint emberek közül néni Rózsit rebegem
 mert innen indult '85-ben holnapéhségem
 ki ez a kenyér nélküli test testhez nem tapadó látomás
 tündéreket aranyrécét Szép Jánost Genovévát számontartó
 a megtévelyodott tüzes felhőket somfabottal fenyegető asszony
*nehogy baja essen a tölgyfának a makát a disznó a disznót az ember
 az embert a föld szükségesen magához veszi
 ég szülte földet föld szülte fát fa szülte ágát ága szülte bimbaját bimbaja*
 ki ez az asszony aki azt kiáltja *jere be*
 tudja idevaló vagyok tudja itt az idő vízen kell járni
 tudja hogy semmire vittem ha most nem megyek be
 RÁ VAN KAPVA A JAJDULÁSRA kiáltatta utánam anyám
 MINDEN NAPJA UTOLSÓ *jere be*
 tudja hogy nem lépek az emésztő tűzbe
 vigasztalom csillapítom hitegetem és becsapom Istent
 elérhetetlenné tettem művirág illata nincsen gyümölcsöt nem terem
 ki ez az asszony aki hátamra mellényt lábamra bocskorbélést kötött
 melege ma is belülről éget mint a rettegő Pétert
 éget a tűz a lángok árnyéka

„Nem ismerem ezt az embert.” (Mt 26,74)

ő csak egy asszony legenda a titka hamisítványom

„Nem ismerem ezt az embert.”

a kigyó vett rá

ez az út rám feketedik '85-ben nem ez nem itt nem ilyen volt
 a háznak nincsen kerítése nincsen színe csak hangja szól valahol hajlik
 egész a holnapig hajlik *jere be Lauracska*

„Nem ismerem ezt az embert.”

néni Rózsának nincs kakasa mert néni Rózsi nincs itt

szegényebb már nem is lehetett volna

de Irma örökké volt udvarában

*olyan mint a harang a templom tornyában csak ez a négy fal nincs bár akkora mint
 Jézus barlangja de milyen szép lesz a földben a palota*

kacarászott nem minden aggály nélkül

amikor hozzánk járt *élni emberül*

Irmának hívta anyja neve után a kakast *nagy baj már nem szakadhat rám*

ha nevére szárad ki a szám s mire a gyászt kihordta

a keserűség megtépázta szavait imára nem volt érkezése csak görnyedt a tűk felett

kötötte a falu ezer lábára a kétezer bélést és egyre hajlott anyja mellé a palotás földbe
JERE VISSZA
GYENGE LÉLEK VAGY
A HALÁLLAL NE NÉZZ SZEMBE
je re be je re be je re

GILAH YELIN HIRSCH
SZEMBEN AZ IDŐVEL